

[Žmogaus kova prieš valdžią - tai atminties kova prieš užmaršumą](#) :: Your Favorite Site

Mitas ar tikrovė: 211-oji III reicho bazė paslėpta ledynuose

Mitas, kad sutriuškinto Trečiojo reicho likučiai galėjo pasislėpti Antarktidos ledynuose, nėra iš piršto laužtas – greičiau visiškai priešingai.

Buvo 1947-ieji. JAV vyriausybės remiama didžiausia kada nors istorijoje surengta ekspedicija, vadovaujama amerikiečių karinio laivyno užnugario admirolo, patyrusio poliarininko tyrinėtojo Ričardo Evelino Byrdo, plaukė Antarktidos link. 4 000 žmonių, flagmanas, lėktuvnešis, 13 kitų laivų, 6 sraigtasparniai, 6 hidroplaniai, 2 plaukiojančios bazės lėktuvams ir dar 6 orlaiviai – visos šios milžiniškos armados tikslas buvo padaryti kuo daugiau Antarktidos nuotraukų iš oro. Vieną dieną, kai admirolas Byrdas buvo ant kapitono tiltelio, palinkęs virš žemėlapiu, jį iš gilių apmąstymų ištraukė budinčio karininko balsas. „Sere, pranešimas iš priešakinės saugos. Jie sutiko...“ – karininkas nutilo. „Ka gi jie sutiko, leitenante?“ – stengdamasis neprarasti kantrybės pasiteiravo admirolas. „Sere, jie sako... Sako, kad tai skraidančiosios lėkštės...“ Admirolas Byrdas pagaliau pakėlė akis į sutrikusį leitenantą ir po akimirks, nataręs nė žodžio, pasuko prie radisto, palaikančio ryšį su priešakinės saugos laivais. Šis, pamatęs besierinantį admirolą, it nuplikytas pašoko nuo kėdės, nusitraukė nuo galvos ausines ir įdėjo jas į ištiestą vado ranką. „Tai admirolas Byrdas, – suriaumojo tas, užsidėjęs ausines. – Kas, po velnių, ten pas jus vyksta?!“ Iš pradžių pasigirdo trukdžių ūžesys, o paskui eskadros vadą pasiekė jūrų mūšio garsai ir mirtinai persigandęs balsas: „Sere, jie išnirio iš vandens ir pakilo į orą... Jie panašūs į diskus, sere...“ „Kas tie JIE?!“ – dar bandė paklausti admirolas, nors jau žinojo, kad atsakymo nesulauks – reikia kuo greičiau kelti į orą lėktuvus: juos puola. Visa tai būtų buvę panašu į ištrauką iš mokslinės fantastikos romano apie eilinį žmonijos susidūrimą su NSO, jei tik šių įvykių liudininkais nebūtų tapę sveiko proto ir anaipol ne lakios vaizduotės žmonės. Tame „fantastiniame“ mūšyje admirolo Byrdo eskadra neteko vieno kreiserio, keturi lėktuvai buvo numušti, dar devynis teko palikti ledynuose. Ir tai įvyko šimtų jūrų pėstininkų bei dvidešimt penkių mokslininkų akyse. Bet kas gi išdrįso užpulti Antrojo pasaulinio karo didvyrių ir poliarinių ekspedicijų legendą? Nacių svajonių žemė Yra priešas žiūrėti, kad admirolas Byrdas puikiai suprato, su kuo susidūrė jo eskadra. Beveik dešimtmečiu anksčiau, 1938-aisiais, Vokietija irgi ruošė didelę ekspediciją į Antarktidą. Tais metais R. E. Byrdas viešėjo šalyje ir buvo pakviestas joje dalyvauti, tačiau atsisakė. Tai gi galiausiai plaukiojanti vandens lėktuvų bazė „Schwabenland“, gabenusi 24 ekipažo narius ir 33 poliarininkus, iš Hamburgo uosto išplaukė be jo. Viskam vadovauti buvo paskirtas garsus to meto okeanologas Alfredas Ritšeris. Koks buvo tikslas tos jau trečiosios vokiečių ekspedicijos į Pietų ašigalių tikslas, ginčijamasi iki šiol. Tačiau žinomas oficialus jos rezultatas: iš lėktuvų į šeštąjį žemyną buvo išmesti keli šimtai metalinių gairelių su svastika – taip Vokietijos kartografių „pasižymėjo“ beveik ketvirtadalį Antarktidos. Tačiau buvo ir neskelbtinų atradimų. Pasakojama, jog vieno iš vandens lėktuvų vadas, pavardė Širmacheris, tarp ledo lyčių aptiko... žemės plotą. Tai buvo tarsi oazė su gėlu vandeniu ir švelniu klimatu. Išsiaiškinti šios keistos gamtinės anomalijos kilmės buvo išsiųsta dar viena ekspedicija. Tik šįsyk „mokslininkai“ vilkėjo uniformas su antpečiais ir Antarktidą jie pasiekė kariniais povandeniniais laivais. Ekspediciją asmeniškai kontroliavo povandeninio laivyno vadas admirolas Karlas Denicas. Sprendžiant iš vėlesnių ataskaitų, vokiečiai po oazę aptiko sudėtingą urvų sistemą su šiltu oru – būtent dėl to žemė virš jų niekada neiššaldavo. Admirolas savo jūrininkų atradimą vadino „rojumi žemėje“, tačiau oficialiai šiai žemei buvo duotas Naujosios Švabijos pavadinimas (ekspedicijos laivo garbei). Sprendžiant iš slaptų dokumentų nuotrupų, ji buvo kažkur Karalienės Modos žemės rajone, dabar Norvegijos kontroliuojamoje Antarktidos teritorijoje. Ką naciai toliau veikė Pietų ašigalyje, patikimų žinių beveik nėra, o ir tos miglotos. Pagal vieną drąsiausių versijų, pasitelkus tūkstančius koncentracijos stovyklos kalinių, oazėje buvo pastatytas... miestas. Naujasis Berlynas. Kad ir kaip fantastiškai visa tai skambėtų, įrodymų, jog Karalienės Modos žemės rajone buvo vykdomi kažkokios darbai, yra išlikę iki mūsų dienų – ir Rusijos NKVD, ir Amerikos CŽV žvalgybos archyvuose. Pagal juos, specialiai modifikuotais krovininiais povandeniniais laivais į Naująją Švabiją buvo gabenama kalnakasybos įranga, geležinkelio bėgiai ir vagonėliai, taip pat milžiniškos frezos tuneliams kasti. Kad išlaikytų savo planus paslapyje, vokiečių karinis jūrų laivynas sunaikindavo kiekvieną laivą, įplaukdamusį į kvadratą, kuriame yra Karalienės Modos žemė. Niekas nežino, kada tiksliai oficialiuose dokumentuose atsirado terminas „211-oji bazė“, žymintis slaptą nacių objektą Antarktidoje. Bet manoma, jog admirolas Denicas būtent ją turėjo omenyje, kai pareiškė: „Vokietijos povandeninis laivynas didžiuojasi tuo, kad kitame pasaulio krašte sukūrė fiureriui neįveikiamą tvirtovę.“ Byrdo ekspedicija 1945 metais amerikiečių patrulis prie Argentinos krantų aptiko du vokiečių povandeninius laivus. JAV eskadros vadas užspeitė admirolo K. Denico „jūrų vilkus“ seklumoje, ir šiems nebeliko nieko kita, kaip tik pasiduoti. Užgrobtieji povandeniniai laivai U-977 ir U-530, kaip netrukus paaiškėjo, priklausė slaptajam daliniui „Fiurerio konvojus“. Dalinį sudarė 35 povandeniniai laivai, skirti specialiai itin vertingiems kroviniams – jei tikėtume gandai, būtent „Fiurerio konvojus“ gelbėjo legendinį Trečiojo reicho auksą. Į „Konvojus“ laivų įgulas patekdavo tik tie jūrininkai, kurie neturėdavo nė vieno gyvo giminaičio. Jiems buvo draudžiama dalyvauti mūšiuose, o kad nekiltų pagunda nusizengti šiam įsakymui, laivuose buvo išmontuota visa ginkluotė. Argentinos pakrantėje nelaisvėn patekusių povandeninių laivų vadai Hansa Šeferis ir Otas Verchmutas teigė tuose vandenyse atsidūrę po to, kai 211-osios bazės rajone išlaipino penkis kaukėtus keleivius. Ši informacija tapo paskutiniu postūmiu JAV karinei vadovybei pradėti ekspediciją ieškoti nacių stovyklos Naujojoje Švabijoje. Jai vadovauti ir buvo paskirtas admirolas Byrdas. Beje, tuo pačiu metu, kaip ir amerikiečiai, – 1946–1947 metais – į Antarktidą susiruošė ir sovietų flotilė „Šlovė“. Šioje tariamoje banginių medžiotojų ekspedicijoje išties nebuvo nė vieno karo laivo, tačiau užtektinai karo jūrininkų. Taip pat pačių moderniausių – ir to meto Sovietų Sąjungoje nepaprastai retų – radiolokatorių: „banginių medžiotojai“ aiškiai ruošėsi prižiūrėti sąjungininkus, kad ir ką tie veiks šaltajame žemyne. Kas įvyko paskui, vis dar netelpa į įprastus sveiko proto rėmus. Galinga amerikiečių laivų eskadra taip ir nepasiekė tikrojo kelionės tikslo: patyrusi milžiniškų nuostolių, ji buvo priversta apsiskuti ir grįžti, iš kur atplaukusi. O atsidūrę namuose ekspedicijos dalyviai pradėjo pasakoti siaubo istorijas apie skraidančiąsias lėkštes. Jų prisiminimus spausdino ir JAV spauda, ir europietiški žurnalai. Kuo dažniau jie būdavo kartojami, tuo naujesnėmis smulkmenomis apaugdavo: admirolo Byrdo žmonės teigė, kad, be skraidančiųjų aparatų, jie buvo puolami ir psichotroniniu ginklu, kurį iš pradžių visi palaikė neįprastais atmosferos reiškiniais. Vienas laikraštis net išspausdino ištrauką iš admirolo R. E. Byrdo ataskaitos, tariamai perskaitytos slaptos specialiosios komisijos incidentui ištirti posėdyje. Jis skambėjo taip: „JAV privalo imtis ryžtingų priemonių prieš priešininko naikintuvus, vykdančius skrydžius iš poliarinių rajonų. Jeigu prasidės naujas karas, Ameriką gali užpulti priešas, sugebantis skraidyti iš vieno ašigalio į kitą neįtikimu greičiu!“ Kaip įrodymą admirolas komisijai neva pateikė proklamaciją, kurias mėtė viena iš jo eskadrų atakavusių „lėkščių“. Ant popieriaus lapo puikavosi raudona svastika, o ant jos gotišku šriftu buvo išspausdinta dabar jau garsi, tik mažai kam žinoma iš kur atsiradusi frazė: „Brangūs svečiai, ar jums dar neišpyko šeiminkai?“ Teigiama, jog yra tvirtų ti uola įrodymų, kad JAV bandė surengti dar ne vieną ekspediciją, analogišką tai, kurią sužlugdė admirolo Byrdo priimtas sprendimas atsitraukti. Tačiau niekas niekada negirdėjo apie jų rezultatus. NSO – Trečiojo reicho tarnyboje? Apie tai, kad fašistinės Vokietijos mokslininkai išrado ir sukonstravo lig tol neregėtus skraidančius aparatus, kalbama jau labai seniai. Yra išlikusios net kelios fotografijos (nors ir abejotino autentiškumo): jose nacių karininkai įsiamžinę ore sklandančių diskų, pažymėtų svastikomis, fone. Pagal vieną iš versijų, Antrajam pasauliniam karui baigiantis vokiečiai turėjo devynis

mokslinių tyrimų centrus, kuriuose vykdė panašių lėktuvų bandymus. Ir vienas toks centras prieš pat Žlungant Trečiajam reichui buvo evakuotas į Antarktidą bei tapo žinomas kaip 211-oji bazė. Darant prielaidą, kad toje bazėje pasislėpusiems naciams pavyko užbaigti disko formos skraidyklių konstravimo projektą, pasala, į kurią pateko amerikiečių eskadra, turi visiškai priimtina mokslinį paaiškinimą. Juolab kad į sąjungininkų rankas Antrojo pasaulinio karo metais patekė techniniai dokumentai irgi teigė, jog nacių mokslininkų išrasta skraidyklė iš tiesų galėjo apskrieti planetą bei išvystyti aniems laikams fantastinį greitį. Nepaaiškintas lieka tik faktas, kodėl JAV galiausiai paliko ramybėje Naująją Švabiją. Tikintieji 211-osios bazės egzistavimu mano, jog amerikiečiai, savo kailiu patyrę slaptosios nacių ginkluotės galią, paprasčiausiai išsigando. Tačiau ar Trečiojo reicho mokslinis potencialas iš tiesų buvo toks milžiniškas ir lenkiantis savo laiką, kad leistų iki galo įgyvendinti panašaus masto projektus? Šiuolaikinių ekspertų nuomonės šiuo klausimu smarkiai skiriasi. Kai kurie jų mano, kad visa informacija apie nacių skraidančiuosius diskus (įskaitant ir sensacingąsias nuotraukas) yra ne kas kita, kaip meistriška falsifikacija. Pirmasis apie fašistinės Vokietijos technologijas po R. E. Byrdo liudijimo specialiajai komisijai užsiminė toks kapitonas Edvardas Rupeltas. Kadaisė jis vadovavo JAV karinių oro pajėgų NSO tyrimo projektui, žinomam kaip „Žydroji knyga“. „Antrajam pasauliniam karui baigiantis vokiečiai turėjo visą seriją perspektyvių naujų skraidančių aparatų ir valdomų raketų projektų, – teigė E. Rupeltas. – Didžioji dalis jų buvo pradinės parengimo stadijos, tačiau tik tokios mašinos galėjo savo tobulumu prilygti tiems objektams, kuriuos matė liudininkai.“ Kita vertus, dar yra JAV okupacinių pajėgų Berlyne štabo 1947 metų gruodžio 16 dienos slapta ataskaita. Joje teigiama, kad kariškiai apklusė daugelį žmonių, galėjusių žinoti, ar naciai kūrė, ar ne „skraidančiųjų lėkščių“ tipo aparatus, ir jei taip, ar duomenys apie šiuos projektus išliko kurio nors Vokietijos aviacijos tyrimų instituto archyvuose. Tarp apklaustųjų pateko aviacijos konstruktorius Valteris Hortenas, buvusi karinių oro pajėgų generolo Udeto for der Greibeno sekretorė, buvęs karinių oro pajėgų tyrimų biuro Berlyne atstovas Giunteris Hainrichas ir buvęs lakūnas bandytojas pavarde Eigenas. Visi jie, ničnieko nežinodami apie vienas kito parodymus, tvirtino, jog tokios skraidyklės „niekada neegzistavo ir nebuvo projektuojamos“. Suprantama, šie liudijimai irgi negalėjo būti laikomi galutiniu patvirtinimu ar paneigimu. Dar vakar buvę naciai, tokie asmenys galėjo meluoti vien tam, kad dezinformuotų amerikiečius. Vis dėlto faktinių įrodymų stygius legendos apie nacių skraidančiąsias lėkštes nenužudė. Praėjusio amžiaus 6-ajame dešimtmetyje ji išgyveno antrąjį pakilimą – po to, kai Italijos spaudoje toks Džuzepė Belucijus išspausdino straipsnį apie disko formos skraidyklės. Dž. Belucijus tvirtino, jog iš pradžių „lėkštės“ buvo kuriamos Italijoje, paskui jau ir Vokietijoje. Esą karo metais pakelti jų į orą taip ir nepavyko, tačiau šiandien jos jau gali gabenti ir branduolinę bombą. Kadangi straipsnio autorius buvo žinomas garo turbinų ekspertas, parašęs bemaž penkias dešimtis knygų, taip pat nuo 1925 iki 1928 metų ėjęs Italijos ekonomikos ministro pareigas, buvęs parlamento narys, į jo žodžius vertėjo atsižvelgti. Net jei Italijos karinių oro pajėgų vadovybė ir suskubo išplatinti viešą tokios informacijos paneigimą bei pareiškė, kad neužsiėmė tokio pobūdžio projektais nei 1942 metais, nei vėliau. Bet ir tuo viskas dar nesibaigė. Liudininkai: patikimi ir ne visai 1952 metų birželio 7-ąją prancūzų laikraštis „France Soir“ išspausdino interviu su daktaru Richardu Mite, nacistinės Vokietijos aviacijos inžinieriumi bei atsargos pulkininku. Jis žurnalistams papasakojo apie nacių vykdytą „skraidančiųjų lėkščių“ projektą „Vril-7“. Deja, interviu su išradėju atrodė labai abejotinas. Kad ir tuo, jog per jį R. Mitė nepaminėjo nė vieno mokslininko, dirbusio su projektu, vardo. Bet primygtinai kartoją, esą tik laiko klausimas, kada „lėkštės“ ims skraidyti iš Sovietų Sąjungos pusės, mat Raudonajai armijai užėmus Vroclavą, tenykštėje gamykloje buvę „Vril-7“ varikliai pateko į sovietų žvalgų rankas. 1956 metais skraidantys diskai pasirodė ir vėl. Tiesa, tik knygoje. Jos autorius majoras Rudolfas Lusaras, buvęs Vokietijos patentų biuro darbuotojas, tvirtino, jog jo šalyje „skraidančiosios lėkštės“ buvo kuriamos nuo 1941-ųjų. Ir net minėjo daktarą R. Mitę, kuris, R. Lusaro žiniomis, knygos rašymo metu jau dirbo amerikiečiams ir kompanijos „A. V. Roe“ gamyklose kūrė skraidančiuosius diskus JAV karinėms oro pajėgoms. Tačiau po kelių dešimtmečių ir šia sensacinga žinia buvo suabejota. 1978 metais Centrinė žvalgybos valdyba išslyptin JAV diskus aviacijos žvalgybos agento, pavardė O’Konoras, tokią ataskaitą: „Karinių oro pajėgų žvalgybos dosjė nėra jokių įrodymų, kad vokiečiai konstravo skraidančiuosius diskus, nei nuorodų į analogiškus projektus Sovietų Sąjungoje. Patikrinus turimas asmenines bylas, neaptikta jokios informacijos apie Mitę. Susisiekiama su firmos „A. V. Roe“ inžinieriais ir sužinojome, jog jie nepažįsta jų organizacijoje dirbančio žmogaus tokia pavardė.“ Bet nacių NSO legendos šalininkų tokie demaskavimai neįtikino ir nenuramino. Taigi jie atkapstė dar vieną legendinę personą – Viktorą Šaubergerą, austrą girininką, natūralistą, filosofą, išradėją ir greičiausiai pirmąjį „žaliąjį“ žmonijos istorijoje. Šiam genialiam keistuoliui priskiriama daugybė išradimų hidrotechnikos srityje, tarp jų – ir originali vandens turbina. (Konstruktorius buvo patekęs į koncentracijos stovyklą, bet paskui išsiųstas į Vilio Meseršmito biurą kurti naikintuvų variklių aušinimo sistemas.) Tikintieji, kad nacių „skraidančiosios lėkštės“ iš tiesų egzistavo, kaip savo teismo įrodymą pateikia V. Šaubergero laišką. Jame rašoma: „Skraidančioji lėkštė“, 1945 metų vasario 14 dieną atlikusi bandomuosius skrydžius prie Prahos ir per tris minutes pasiekusi 15 000 m aukštį bei horizontaliame skrydyje išvysčiusi 2 200 km/val. greitį, buvo sukurta bendradarbiaujant su aukščiausios klasės inžinieriais ir medžiagų atsparumo specialistais, kurie man buvo priskirti darbui iš kalinių. Kaip aš suprantu, prieš pat karo pabaigą mašina buvo sunaikinta...“ Tačiau ir šioje istorijoje apstu visokiausių „bet“. Visų pirma, tuo metu, kai V. Šaubergeras rašė šį laišką, jis jau buvo nuolatinis beprotnamio klientas. Antra, kai kurios V. Šaubergero hidroturbinos konstrukcijos detalės išoriškai tikrai panašios į skraidančiąsias lėkštes, kaip mes jas dabar įsivaizduojame, – gal psichikos problemų turintis genijus tiesiog pradėjo painiotis savo paties brėžiniuose? Ir trečia: skraidyklės techniniai parametrai atrodė labai įtartainai net mūsų laikais – ypač 2 200 km/val. greitis. Slaptoji Trečiojo reicho bazė Aistros dėl fantastiškosios nacių ginkluotės ir ne mažiau fantastiškos slaptos bazės Antarktidoje legendos, šėlusios praėjusio amžiaus 6-ajame dešimtmetyje, nenuslopo iki šiol. Ir to priežastis paprasta: vis atsirasdavo kas jas pakursto. 1976 metais japonų radaruose pasirodė 19 objektų, kurie buvo identifikuoti kaip dideli disko formos skraidantys aparatai. Jie milžinišku greičiu iš stratosferos nūrė į oro erdvę virš Antarktidos ir... išnyko. 2001-aisiais dabar jau nebeegzistuojantis amerikiečių bulvarinis žurnalas „Weekly World News“ išspausdino straipsnį apie tai, kad Norvegijos mokslininkai Antarktidoje, maždaug už 160 km nuo Maklintoko kalno, aptiko bokštą. Jis buvo pastatytas iš ledo luitų ir atrodė kaip klasikinis viduramžių tvirtovės pavyzdys. 2004 metų kovą Kanados lakūnai ledynuose pastebėjo sudužusio skraidančio aparato nuolaužas ir nufotografavo jas iš oro. Į katastrofos vietą iškart buvo išsiųsta gelbėjimo ekspedicija, tačiau atvykusi nurodytomis koordinatėmis ničnieko neberado. Paskui, po gerų dviejų savaitių, į laikraščio „Toronto Tribune“, išspausdinusio katastrofos vietos nuotraukas, redakciją paskambino 85-erių senukas Lensas Beilis. Antrojo pasaulinio karo metais jis buvo koncentracijos stovyklos kalinys, dirbo aviacijos gamykloje Pėnemiundėje. Senolis buvo akivaizdžiai sukrėstas: pasak jo, objektas nuotraukose atrodė tiksliai taip pat, kaip kitas, kurį jis savo akimis matė prieš šešis dešimtmečius gamykloje Vokietijoje. „1943 metų rugsėjį, – pasakojo L. Beilis, – į betoninę aikštelę prie vieno iš angarų keturi darbininkai išrideno apvalų objektą su perregima kabina centre. Jis buvo panašus į apverstą dubenį ant mažyčių pripučiamų ratukų. Paskui staiga tas blynas sušnypštė, pakilo nuo betoninio grindinio ir pakibo ore kelių metrų aukštyje.“ Visų šių faktų, suprantama, mažoka kokiems nors oficialiems tvirtinimams. Patikėti tuo, kad naciams pavyko patogiai įsikurti Antarktidoje (ir kai kurių žmonių įsitikinimu, net pervežti ten Hitlerį), labai sunku. Nors šis žemynas ir oficialiai negyvenamas, bet jau gana gerai ištirtas. Jeigu Antarktidoje po Antrojo pasaulinio karo būtų veikusi kokia nors bazė, anksčiau ar vėliau ji būtų buvusi aptikta. Vis dėlto neįprastas nacių domėjimasis Pietų ašigaliu – istorinis faktas. Hitlerio žmonės turėjo kažkokių planų Antarktidos atžvilgiu ir skubėjo juos įgyvendinti. Bėda tik, kad niekas negali pasakyti, kaip toli jie nuėjo. Paslaptimi ir mūsų dienomis vis dar lieka nepaaiškinamas išpuolis prieš admiralo Byrdo ekspediciją. Praėjo tiek dešimtmečių, o niekas taip ir nesugebėjo – arba nepanoro – pateikti jokio racionalaus paaiškinimo. Taigi kas paneigs, jog Antarktidos ledynai iš tikrųjų gali slėpti daugybę sensacijų, pradedant dingusiomis senosiomis civilizacijomis ir baigiant XX amžiaus paslaptimis. Straipsnio autorius: Aistis Girmius

Date created: 2013/03/10-